

NOVA GORICA: Pogovor z igralko Marjuto Slamič

Užitek je igrati nekaj, kar nosi sporočilo o upanju

Marjuta Slamič

Dostopna. Neposredna. Prodorno misli. Zase pravi, da ni človek načrtovanja: "Seveda imam želje, namere, hrepenenja, a nimam velikih načrtov. Prepustim se toku in se zanesem na intuicijo." Igralko **SNG Nova Gorica** Marjuto Slamič poznajo tudi tisti, ki še nikoli niso prestopili gledališkega praga. Igrala je v sedmih slovenskih filmih in za ustvarjanje pred kamero prejela več nagrad.

V priljubljeni gledališki komediji Sljehrnik igra ženo glavnega igralca in avtorja **Iztoka Mlakarja**. "Redko komedija tako močno seže v srce in Izток je pri tem vrhunski." Pravi, da skuša živeti Kekčevo pesem - v eni roki nosim sonce, v drugi zlati smeh. "In če mi vsaj en trenutek v dnevu uspe zasejati dobro voljo pri ljudeh, je bil tisti dan vreden." Pravi tudi, da ni odločen človek. Tega res ni opaziti. Ko spregovori angleško, je slišati pristno londonsko govorico.

► **Igralka ste pravzaprav postali v Angliji, študirali ste na Guildford School of Acting. Kako se njihov študij razlikuje od našega?**

"Mislim, da so si igralske šole bolj ali manj podobne, nudijo obrtniško znanje, potem pa je na tebi, kako boš pristopil k delu. Študij v tujini je bil zame velik korak. Prej sem živela v precej zaščitenem okolju, potem pa nenadoma ostaneš brez maminega kosila, sam moraš poskrbeti za pranje oblačil ... daleč od doma na drug način pridobivaš odgovornost. Seveda pa v tujini spoznaš tudi drugačno kulturo, ljudi, kar človeka bogati."

► **Kdaj ste začeli razmišljati o igraltvu?**

"Kot otrok sem se tako kot vsi drugi tudi jaz poigravala z različnimi idejami: hotela sem postati frizerka, pa voznica kamiona, ker je zvenelo zelo avanturistično. Počasi pa se vse te ideje izkristalizirajo. V srednji šoli sem jasno vedela, da želim postati igralka. Svoj poklic rada opravljam in v njem izjemno uživam. Imam možnost ustvarjati, se spreminjati, rasti."

► **Gledališki strokovnjaki pravijo, da imate širok diapazon izraznih sredstev in izjemno prezenco tako na odskih deskah kot na filmskem platnu. Kaj je za vas prezenca?**

"Odrsko ali filmsko prezenco vidim pri drugih igralcih, sebe pa vidiš in doživljaš drugače. Verjetno je prezenca misel, prisotnost, poslušanje soigralca in odzivanje nanj; prezenca je verjetno tudi, da znaš biti na odru v tišini, a še vedno jasno sporočaš gledalcem, kar zahteva vloga."

► **V slovenski filmski svet ste vstopili pred desetimi leti s Kozoletovim celovečercem Delo osvobaja, sledilo je še šest filmov. V zadnjih dveh - Šanghaj in Zoran, moj nečak idiot - ste igrali v romščini in italijanščini. Kako ste doživeli to izkušnjo?**

"Že med študijem nisem imela nobenih težav z angleščino, tudi pri omenjenih filmih sem se naučila besedilo in igrala. Je pa res, da te jezik na nek način determinira - ko govorim drug jezik, se mi zdi, kot da postanem drug človek. To ne pomeni, da se spremenim osebnostno, gre za drugačno doživljanje jezika in sebe skozi jezik, kako jezik odzvanja v tebi in to spremeni nekatere stvari. Izkušnji sta bili različni, italijansko sem vendarle že nekoliko znala, romščine pa niti besede. Naučila sem se besedilo in igrala. Z igranjem v Šanghaju sem spoznala, kako bogato življenje imajo Romi in kako intenzivno doživljajo svet. Hvaležna sem za to izkušnjo."

► **Če pustimo ob strani, da se v Sloveniji ne da živeti od filma, kaj bi vas potegnilo - gledališče ali kamere?**

"Meni je pomembno igranje. Ni pomembno, ali je na odru ali pred kamero. Filmski svet se mi zdi bolj zanimiv, ker ga je manj. V gledališču delam vsak dan, snemanje filma pa se pojavi redkeje, zato si ga toliko bolj vesel. Če bi bilo obratno, bi pogrešala gledališče."

► **Kakšna sporočila bi najraje posredovala prek svojega ustvarjanja, igranja?**

"Lahko zveni banalno, ampak vedno je užitek igrati nekaj, kar nosi sporočilo o upanju. To ne pomeni, da bi rada igrala samo pozitivne like ali predstave, pač pa gre za to, da prinašamo sporočilo o možnosti boljšega, da predstava kliče k boljšemu. Pomembno je, da predstava prinaša vprašanja, ki gledalce vznemirijo, jim odprejo nov pogled. Včasih pa je fino tudi samo zabavati ljudi."

► **Vaš stanovski kolega Ivo Barišič je dejal, da je teater norost, a brez tega se ne da živeti. Kako teater doživljate vi?**

"Ivo Barišič je velik človek in velik ustvarjalec. Od njega se lahko samo naležeš te norosti, strasti do odra in življenja. In če se je, se brez nje res ne da živeti. On je navdih."

► **Večina ameriških igralk si prizadeva imeti obraz brez gub tudi v srednjih in poznejših letih. Ta pritisk ideala lepote pri nas verjetno ni tako močan.**

"V Evropi živimo precej drugače, mi nimamo 'evropskih' sanj, kot imajo oni 'ameriške' sanje. Zdi se, da živijo v idealiziranem svetu in odraz te miselnosti v družbi je tudi izrazitejša hrepenenje po večni mladosti. Kot gledalka uživam gledati igralko različnih starosti in v ameriških filmih me zmoti, ko sta pogosto mati in hči videti enako stari. Ljudje smo lepi taki, kot smo. Ni zanimivo gledati samo prijetne, mladostne obraze. Sploh pa je ideal lepote bolj stvar potrošniške usmerjenosti današnje družbe kot pa igrskega poklica in ustvarjanja. Sicer pa mora biti igralec v dobri psihofizični kondiciji, ker to od njega zahteva delo."

► **Sredi decembra bo na malem odru SNG Nova Gorica oživela predstava Zgodba o pandah, ki jo pove saksofonist z ljubico v Frankfurtu. V njej igrate s soigralcem Gorazdom Jakominičem. Za kakšno predstavo gre?**

"Predstava ima zanimive preobrate, zato ne smem preveč izdati. Zelo lepo je delati v tej majhni ekipi s kolegom Gorazdom, režiserjem Markom Sosičem, šepetalko Urško Modrijan in drugimi. Pri majhnih ekipah bolj pridejo do izraza službe, ki igralcem pomagajo, da pridemo do končne podobe, ki jo vidi gledalec. Nisem pa še nikoli igrala v predstavi s tako dolgim naslovom."

► **Vaša mati je delala kot profesorica slovenskega jezika, bila je aktivna na literarnem področju na Ajdovskem. To pomeni, da vam je bila ljubezen do jezika in knjig položena v zibelko?**

"Včasih se tisto, kar nam je dano v otroštvu, naseli v nas šele kasneje v življenju. Do pubertete nisem nič brala, potem sem imela obdobje, ko se nisem odtrgala od Dostojevskega. Vedno sem imela rada poezijo in veliko sem jo prebirala. Trenutno berem roman Izvir avtorice Ayn Rand, čaka me novo delo japonskega pisatelja Murakamija, vedno pa imam nekaj blizu tudi dela ameriškega pesnika E. E. Cummingsa."

► **Navadno ljudje menijo, da so igralci veliki boemi, vi pa zagovarjate zdrav način življenja, zdravo prehrano ...**

"Predstava, da igralci živimo boemsko življenje, je pogosto napačna. Ne morem reči, da med nami ni boemov ali da sama nisem veliko žurala, vendar pa z leti človek doživlja različne preobrazbe in ta trenutek skušam živeti čim bolj naravno. Zdi se mi pomembno, da se vprašamo, kaj jemo, kako se obnašamo do narave, do živali. Odtujili smo se od narave, zemlje, in to nas bega. Če bi se ljudje manj ukvarjali s politiko in več z odnosi in socialo, bi bil svet

gotovo boljši. Večinoma smo se začeli zavedati, da naš način življenja ni dober in da moramo spremeniti odnos do sebe in sveta. Ni pomembno samo imeti, imeti, dosegati, dosegati ... Ta tema mi je blizu in o njej bi lahko govorila ure. Na tem svetu

smo vsi enaki. In vse moraš imeti rad 'pa čeprav trave, reko, drevo ali kamen'. Tudi prašiča in kravo, ki te hranita, ne pa da ju brez odnosa kupiš v plastični embalaži v trgovini."

(dp)